

Кашената тенджерка.

(Белгийска народна приказка).

Еднажъ единъ мжжъ и една жена не знаели, какво да вечерятъ. Най-после мжжътъ казалъ:

„Жено, хайде да си сваримъ каша!“

„Не“, отвърнала жената, „ако сваримъ каша, утре трѣбва да мия тенджерката, а това не ми се прави“.

„И азъ не искамъ да я мия“, казалъ мжжътъ.

Пъкъ и на двамата се яло каша. И почнали тѣ да се препиратъ и каратъ, кой да омие тенджерката.

Най-после и двамата се съгласили: който пръвъ отъ тѣхъ проговори, той ще я омие.

Речено, сторено. Сварили каша, наяли се и отишли да спятъ.

Съмнало се. Никой отъ тѣхъ не подговаря за ставане. Станалъ часътъ 8, 9, . . . 12, а тѣ продължавали да лежатъ.

Съседитѣ имъ почнали да се чудятъ и се питатъ: защо не излизатъ на бѣлъ свѣтъ?

„Навѣрно, разбойници сж ги нападнали и избили“, казали си тѣ, строшили вратата и влѣзли въ стаята имъ.

Тѣ ги повикали, ала никой не се обажда.

Единъ отъ съседитѣ казалъ:

„Да идемъ да повикаме дѣда попа да ги изповѣда“.

Веднага билъ повиканъ свещеникътъ, ала тѣ пакъ продължавали да мълчатъ.

Свещеникътъ си отишълъ, а мжжътъ и жената останали да лежатъ, лежали до вечерята и пакъ нито дума не продумали.

Вечерята свещеникътъ пакъ ги навестилъ и попиталъ останалитѣ тамъ съседи:

„Още ли не сж проговорили?“

„Не“, отговорили съседитѣ.

„Тогава останете тукъ и ги наглеждайте“, казалъ свещеникътъ.

„Ами кой ще ни плати за това?“ попитали го съседитѣ.

Той отговорилъ:

„Лесна работа. Ей тамъ на стената е окачено едно хубаво женско палто. Вмѣсто пари, вземете него“.

Въ мигъ жената изкрещѣла ядосано: